
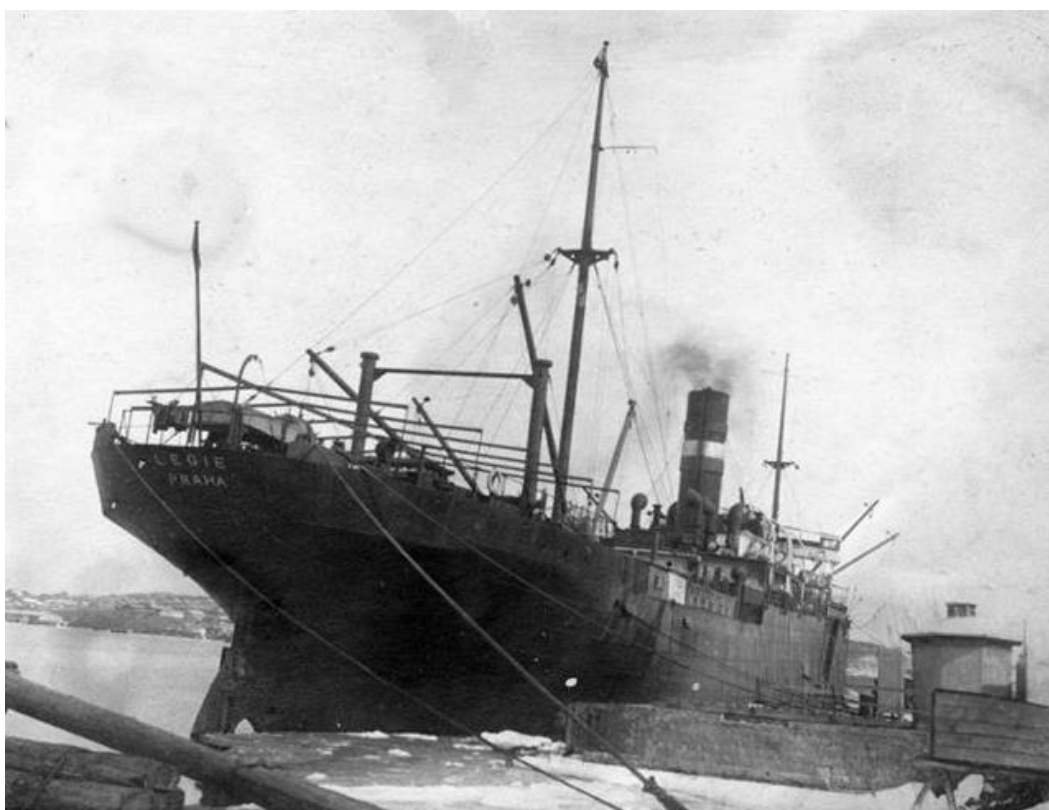

2015

3

P

laváček

V tomto čísle začíná seriál „Historie Československé námořní plavby“

Zápis

Dostavili se: **Hakim, Přemík, Pacík, Jezevec, Pulec, Bobánek, Job, Chingo, Kačka, Cancítka, Trumšaj, Miri, Prokop, Petr, Zub, Yor, Pegas, Bob, Kost'a, Hekloš.**

Omluvy: Ahoj vespolek, na příští schůzku se omlouvám, jsme s **Efčou** na horách. **Reyp** Omlouvám se, ulehl jsem s chorobou, **Yško**

Chingo na schůzku přinesl 2 zprávy. Jednu smutnou a druhou dobrou. Ta smutná je, že se **Zdena** Stanovská připojila ke **Standovi**; to pak upřesnil **Yor**, její synovec a syn našeho současníka **Ondřeje** Freie. Zdena zemřela klidně po delším postižení mozkovou mrtvicí. **Yor** vyslovil přání, abychom my, kteří se přijdeme se **Zdenou** rozloučit, zazpívali nějakou oddílovou písničku. **Petr** navrhnul, aby to bylo „My pluli dál a dál“. Poprosíme **Selima**, aby přišel a písničku doprovodil na kytaru. Na **Zdenu** si zavzpomínáme níže.

Druhá zpráva je dobrá – a sice, že poprvé v dějinách kriminality se zločinec sám odhalil, obžaloval a odsoudil. **Chingo** nám totiž sdělil, že zjistil, že ukradené věci z výstavy 100LET555, po kterých jsme celý rok pátrali, on sám vypátral, a to u sebe ve sklepě, kam je zřejmě po své krádeži ukryl a nyní objevil. Z krádeže se na schůzce obvinil a pak odsoudil k absolutnímu trestu, který mu však byl prominut, protože osoby nepřičetné není možné obžalovat. Jako dokument k tomu slouží přiznání zveřejněné v Listárně. Takže téma pátrání po těchto věcech, kterému jsme se minulý čtvrt roku v Plaváčku věnovali, je u konce a **Dorka**, coby hlavní komisařka výstavy, může opět klidně spát.

Dalším bodem chaotické debaty byl návrh **Bobánka**, abychom zajišťovali dopravu nejmladších členů oddílu na schůzky a po schůzkách domů. Představa je, že by se ve středu vlčata a sluníčka sešla na dvou místech v Praze a odtud by je někdo z Klubu přátel Pětky, tedy potažmo někdo z Prvostředečníků, odvedl na schůzku do klubovny v ul. Elišky Krásnohorské a po schůzce by je zase odvedl na místo, kde je rodičům zase předá. Zatím návrh velké nadšení nesklidil z důvodů řady technických problémů. Ale požádali jsme (naštvaného) **Bobánka** (který očekával větší nadšení pro věc), aby připravil technický podrobný návrh, kde by byla místa srazu a kolik rodičů by takovou službu uvítalo a že se k tomu vrátíme příště. **Miri** se svým standardně milým úsměvem se zdála být srozuměna s tím, že **Bobánkovi** poskytnete potřebné údaje o zájmu rodičů.

Ke konci schůzky se dostavil **Hekloš**, který přinesl již hotovou plaketu k výročí založení Pětky k počtě **Brat'ky**. Plaketu jsme ocenili jako velmi zdařilou a výraznou.

Job s **Reypem** si byli prohlédnout kámen, který plánujeme umístit u Výbrnice u Nižbora. Transport zřejmě nebude jednoduchý. **Reyp** navštíví místo se známým kameníkem a ještě se poradí o opracovatelnosti kamene a možnosti jeho transportu.

Na závěr jsme konstatovali, že hospoda „U Vodoucha“ je sice pěkná s dobrým jídlem a pitím, ale nám vyhrazený salónek opět je pro náš velký počet poněkud těsný. A tak přišel **Hekloš** s návrhem naší další schůzky v hospodě „Nad Šárkou“, která je součástí Libockého pivovaru a kde zajít nejen místnost, ale i malé vepřové hody. Takový návrh byl ovšem přijat s nadšením.

Na schůzce fotografoval **Jezevec** :

a Kačka:

Odhalení

V sobotu 14. března jsme odhalili pamětní desku Bratřkovi a 5. oddílu. Odhalení bylo zdařilé, jak ukazují fotografie **Snídka**:

Hekloš – hlavní hybatel a vykonavatel celé akce a autor pamětní desky

Job to navrtal

Hekloš sice začal desku připevňovat

Ale zdá se, že to nakonec **Palmát** došrouboval

Dorka s **Bobánkem** odhalení zahájili krátkými proslovy – **Bobánek** přečetl zkrácenou verzi ocenění Pětky, které napsal před deseti lety **Budulín**:

„Už 90 let (a dnes tedy už 100 let) uplynulo od narození vynikajícího člověka, kterého ovšem osud zašantročil do kouta mezi zapomínané. Nesl nejvšednější české jméno - jmenoval se Jaroslav Novák - ale osvěžil ho svou přezdívkou - **Brat'ka**. Byla to přezdívka skautská, protože junáci se tradičně oslovují svými přezdívkami: Jaroslav Novák byl totiž mimo jiné i oddílovým vůdcem a kapitánem pátého oddílu vodních skautů a z jeho odchovanců nosil

například Čeněk Pražák, žijící ve Švýcarsku, přezdívku **Akela**, genový inženýr Dr. Pačes přezdívku **Cancítko**, herec Jiří Němeček **Diavolo**, dnešní rektor Univerzity Karlovy profesor Palouš byl prostě **Radim**, což je vlastně jeho křestní jméno, urolog Dr. Klika je dodnes **Bob**, filmový režisér Arabelly Václav Vorlíček byl **Vavík**, sinolog Dr. Oldřich Král měl přezdívku **Hrabě** a mně říkali **Budulín**. Nu a Jaroslav Novák měl přezdívku **Brat'ka** za svého života tak vžitou, že tak podepisoval i některé své knihy. Tvořil totiž s Jaroslavem Foglarem dvojici nejčtenějších skautských autorů. Jeho nejznámějšími knihami jsou romány Zelené jezero, Modrá hvězda, Pod bílými plachtami, v dalších vydáních nazvaná Statečná srdce a Junácká srdce. Spolupracoval i na scénáři filmu ze života vodních skautů Na dobré stopě.

Jaroslava Nováka najdete jen v některých slovnících spisovatelů, avšak oblastí ve které byl dodnes nepřekonán, byla jeho praktická výchovná činnost. Způsob, jakým vedl několik generací mladých chlapců, a vynalézavý, všestranný a bohatý program, jakým dovedl naplnit a zaplnit jejich týdenní schůzky, neděle a svátky, a především hodiny, dny i týdny na táborech vzbuzuje i po desítkách let obdiv. Dokud byla Pětka "pěším" oddílem, proputoval s jejími mladými členy například Podkarpatskou Rus i po Poloninách (s jedním koněm, který jim nesl nezbytné zásoby i "techniku"). Když změnil Pětku na oddíl vodních skautů, sjížděl s ní pravidelně české řeky a posléze s nimi plul dvakrát podél celého pobřeží Jaderského moře na plachetnici, kde chlapci pod vedením jediného profesionálního mořeplavce dělali posádku a vykonávali všechny práce námořníků.

Osobně se domnívám, že knihy Jaroslava Nováka by měli znát a analyzovat všichni, kdo mají co dělat s výchovou mladých lidí v jejich volném čase. Že by z nich měli například vypreparovat onu vyzkoušenou programovou náplň a přizpůsobit ji a obohatit o možnosti, které nabízí dnešní počítačová doba. Především by ovšem neměli přehlédnout morální a etický náboj, který byl nementorsky všudypřítomen při jeho výchově, při hrách i při zábavě chlapců z jeho velmi početného oddílu.“

Budulín - František Nepil

Projev jsme zakončili oddílovým pokřikem, který se nesl nad celými Vinohrady i Žižkovem a pak už **Job** a **Tahuka** důstojně odstranili naši oddílovou vlajku, která pamětní desku dosud zakrývala.

Odhaleno

Odhalování se zúčastnila řada seniorů oddílu: **Kačka, Pacík, Cancidlo, Chingo a Pejsek...**

...a Policie České republiky dohlížela, jestli **Reyp** nepronášil nějaké nepatřičné informace.

Nakonec nás **Snídek** všechny vyfotografoval, a pak se nejskaldnější Pětkaři odebrali do místní restaurace, kde Pětce připili sektem na zdraví a světlou budoucnost, a také si dali oběd.

Zleva: **Jana Hněvkovská, Tzikky, Tumaš, Žofka** (vepředu), **Yor, Viki**, klobouk **?**, **Zbyněk**, architekt **Gabriel** z Ústí, **Klárka**, v zákrytu **Styda, Pulec, Dorka, Bob, Chingo, Job, kapitán** z Ústí, **Přemík, Miriam s Prokopem**, vzadu **Kablo, Pejsek** (Antonín Šrajfer), **Cancidlo, Harlém-Luděk, Kačka, Zajda**, odzadu: **Pacík, Hekloš, Tatanka, Anička, Eggy**, odzadu: **Tahuka**, v zákrytu **Ula, Minipuňťa** (s **Františkem** od Eggy), **Palmát, Peli, Bubo, Jakub, Brenda, Bobánek, Pešek**, odzadu: fotograf **Reyp, Trumšaj, Jiří Navrátil, Řehák-Áček, Musala** (Jan Macháček), **Selim, Rony**. Až po fotografování přišli **Samson s Mirkou** a **Katka**-jedna z **Pačcat**. Fotografoval **Snídek a Jezevec**. Odhalovalo nás, téměř symbolicky, 55

Po procesu odhalování se posléze na internetu rozvinula zajímavá diskuse.

Při odhalování byly dvě chyby.

První, že se odhalení konalo v sobotu a já se vrátil až v neděli v časných hodinách.

Druhá je ve vyvěšení státní vlajky:

při vodorovném umístění vlajky směřuje modrý klín vpravo při čelním pohledu na objekt, na němž je vlajka umístěna (písm. a) § 9 zák.č. 352/2001 Sb. v platném znění).

Teď jde ještě o to (nebuďte vztahovační, dávám to jen k pobavení, ale je to v zákoně), jestli vlajku vyvěsila právnická nebo fyzická nepodnikající osoba. Protože kdyby právnická osoba (fyzická podnikající podle mě nepřípadá v úvahu) podle § 13a zák.č. 352/2001 Sb.

Doporučuji svést vyvěšení vlajky na fyzickou osobu, třeba **Bobánka**.

Právnická nebo podnikající fyzická osoba se totiž, že vyvěsí státní vlajku v rozporu s § 9, dopustí správního deliktu, což se jí uloží pokuta do 10 000 Kč.

Nicméně „právnická osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila.“ Takže se můžeme vykecat – zvolme si pro všechny případy mluvčího.

Když by to nešlo úplně, lze smlouvat o ceně: „při určení výměry pokuty se přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán“. Dolní hranice pokuty není stanovena.

No a když budeme držet basu a po tři roky to nikdo nevykecá máme šanci na promlčení. „Odpovědnost za správní delikt zaniká, jestliže správní orgán o něm nezhájil řízení do 1 roku ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 3 let ode dne, kdy byl správní delikt spáchán.“

Hezký den, **Yško**

Takže: vzhledem k tomu, že na té zdi byl prapor a ne vlajka, je celá diskuze zbytečná.

A že je to prapor, vím moc dobře, moje babička ho šila v čtyřicátém pátém a od té doby ho doma ochraňujeme.

Keep **Job**

A je to ! **Yškovi** jsem psal poděkování bez kopie. Ty jsi **Jobe** vyhrál také, neb jsi vše vyjasnil i s tou zajímavou historií. Já mám památeční zase obří vlajku. Tak už vím, jaká to má rizika, když jí pověším. Ty to máš s praporem v pohodě. Poctivě přiznávám, že jsem slíbil **Yškovi** odměnu, tak se taky přihlas, až se uvidíme. Příště si na všeznalé Pětkaře dám pozor.
Zdar 555 **Jezevec**

Ještě reminiscence z letošních lyží

Jak to viděl a co řekl Matěj (8 letý vnuk Boba)

Moc jsem se těšil, že uvidím opravdové skauty. Teď znám Pegase, Yšku, Kačku, Pacíka, Cancítka, Přemka, Fokyho.

My jsme byli 3. Já, druhý Matěj (Maty) a starší Štěpán. Každý den byl někdo kápo, poradce nebo sluha a střídali jsme se. Naši dědové byli Bob a Foky.

My jsme měli vlastní stůl a Štěpán rozlil kokakolu a hodná číšnice řikala kativo. Moc se tam jedlo, hlavně večer. Měli jsme každý den zmrzlinu. Skauti pili víno, my lemon sodu.

Yško mi radil jak lyžovat. „Dědo, řekni mi jaké má číslo pokoje, já bych tam občas zašel, aby mi poradil.“

Přemek si se mnou povídal o domácích zvířatech.

Byl tam velký umělec, říkali mu Kačka, ale byl to pan Stivín. „Znáš ho mamí? Ale já ho znám osobně a mluvil jsem s ním.“ Ptal se mě, jestli si občas taky někdy písknu.

Jeden skaut byl prý prezident všech nejchytřejších lidí u nás.

Taky jednoho mám moc rád, jmenuje se rovněž Matěj, zapínal jsem mu boty on mi dal jablka. A říkal: „Matěji, Matěji kozí bobky smrdějí.“

Zájezd řídil skaut, který se jmenoval Pegas a všichni ho poslouchali

„Dědo, proč si nepíšeš deník? Až už nebudeš moc lyžovat, aby sis mohl dobu přiblížit.“

Nebyli to sice skauti, ale vždy na nás volali „Ahoj skauti!“ a byli z Karlových Varů.

Jedna paní mi třela omrzlinu na tváři, protože mě zapomněl děda natřít.

On se nás Štěpán ptal, jestli víme, jak se dělají děti. Ale neřekl nám to, protože děda zařval a dost.

Nejradší jsem měl sedačku, které jsme říkali „Kostitřas“ a pěkně to na ni foukalo.

Víš proč jsem tak tlustej? To mně „Kostitřas“ vytřásl štítnou žlázu.

S velkým zaujetím jsme zpívali o škoře, která vyletěla do vzduchu, a o cvočkaři Dandovi, kterého zavraždili Ciméra a Jůrenský.

Nejlepší bylo jezdit v lese freeride. Děda nám to zakazoval, ale sám tam jednou vjel a upadl.

Kamarádka **Přemíka**, věrná čtenářka Plaváčka **Marianna**, poslala svou představu, jak jsme na lyžích vypadali.

Vtipy

(**Bobánek, Pulec, Cancidlo** a snad ještě někdo)

Dnes mi doma vypadl na dvacet minut internet, tak jsem šel do obýváku popovídat si s rodinou. Jsou to celkem milí lidé.

"Proč jdeš vždycky na balkon, když tvá žena zpívá?"

"Aby si nikdo nemohl myslet, že ji biju."

Čínské přísloví: Kdo chce psa jíst, hůlky si vždycky najde.

Nikdy se nevzdávej svých snů.

Prostě spi dál.

Manželka sportuje jen rekreačně: vrhá stín, hledí do dálky, skáče do řeči a leze na nervy.

Dva kamarádi se baví a ten jeden říká: „Člověče, ta moje žena pořád jen kouká do okna, ať sněží, nebo je vichřice, nebo pálí slunce...“ Ten druhý na to: “No a co s tím budeš dělat??“
„Hm... asi ji pustím dovnitř.“

Úžasný manžel:

Chtěla bych poděkovat své drahé polovičce, že mi postavil vodu na čaj

Skupina zadaných žen byla na semináři s tématem: „Kolik lásky je ještě ve vašem manželství?“

Nejdříve každá dostala otázku, či miluje svého muže. Všechny odpověděly ano. Kdy jste mu to naposledy řekly? Některé odpověděly dnes, další před pár dny, jiné že si to už ani nepamatují.

Pak dostaly za úkol poslat manželům SMS s textem „Miluji tě, miláčku“
...a tady jsou vybrané odpovědi manželů:

1. Kdo je tam?
2. Proboha, co se děje?!
3. I já tebe (ten byl jenom jeden)
4. A toto je zas co? Zase si poškrabala auto?
5. Co to má být? Nechápu, o co ti zase jde.
6. Nevím, co jsi udělala, ale tentokrát ti to už neodpustím.
7. ?????
8. Nehraj to na mě, rovnou napiš, kolik chceš.
9. Zdá se mi to?
10. Až zjistím, komu ta zpráva byla určena, garantuju ti, že ho zabiju.
11. Pěkně jsem tě prosil, abys už víc nepila. Jak s tím nepřestaneš, definitivně tě opustím.

A toto není vtíp: Bezvadná forma jak přimět alespoň někoho, aby se choval v lese slušně. Odkud to je, se Plaváčku nepodařilo zjistit. Ví to někdo?

Listárna

Ztráty a nálezy

Je to příhoda, pohádka, prelud, či co?

Houby s octem, musí to být podfuk. Jen musím trochu prozkoumat, kdo to na mě ušil. Minulou středu to ale všichni popřeli.

Bylo – nebylo. Spíš bylo. A to oslavy 100 let 555. Všichni víme a byli jsme tam. Podle přání „přípravného sboru“ všichni dodali, co bylo potřeba. Myslím, že se všechno povedlo na jedničku. Až na počasí. Před ukončením výstavy přišla povodeň. Ti, co mohli a byli po ruce, se rychle svolali a z Kamy odvezli všechno, co bylo vystaveno. Do klubovny. Ti, co tam byli, by měli být nějak veřejně pochváleni. To se povedlo.

Pak vše leželo v klubovně a dohadovalo se, co s tím. Samozřejmě k Chingovi do „archivu“, tedy neuspořádaného skladu, kterému říkáme archiv. Krásné srolované potisknuté plachty že správně zůstanou v klubovně. Nedohodlo se ale, kdo to do archivu odveze.

Po nějaké době jsem se rozhodl věci převézt sám, ale už tam nebyly. Někdo je odvezl a začalo pátrání a debaty, kde že vše asi je. Bez výsledku.

Dorka přivezla bezvadné skládací krabice, aby se věci ukládaly nějak inteligentně. Po nějaké době se nabídl Hakim a přijel a většinu věcí uspořádal do těch krabic. Bobo pak přivezl vše, co měl doma pro přípravu knihy o Pětce a Dvojce. Tři banánové krabice.

Ty ztracené věci tady nebyly, jinak by je také uložil do krabic a oznámil nález.

V probíhajícím předjaří jsem se rozhodl, že uklidím dole v „přízemním sklepě“, jak tomu říkáme, a co půjde, to odvezu do sběrných odpadů. Byla toho hromada.

Tím jsem uvolnil místo pro ty tři krabice od Bobo, které až dosud ležely na podlaze. Při té příležitosti jsem nahlédl do regálu s oddílovými věcmi, a hle: přímo před očima tam bylo několik igelitových tašek s těmi ztracenými věcmi. Co to píšu?! Nejen ty! Mnohem víc jich tam bylo. Některé z nich jsem nikdy před tím neviděl. Vše jsem uložil do skládacích krabic a začal pátrat, kde se to tu vzalo. Tak teď: já jsem to nepřivezl, Trumšaj také ne, Lída tvrdí, že

si nepamatuje, že by někdo přijel (když jsem nebyl doma) s tím, že jen něco přivezl. Tak u všech čertů, kdo a jak to sem dodal?

Připouštím, že jsem starej dědek a leccos si nepamatuju, ale tohle?

Takže: Dobrá zpráva je, že se všechno (ba víc) našlo a je to teď v pořádku tady u nás. Špatná zpráva je, že nikdo netuší, jak se to mohlo stát. Ale samo to nepřilétlo. Klidně se smějte – to čekám. Čekám ale také, že to nakonec někdo práskne a že to byla skvěle vymyšlená taškařice. Jinak se jdu přihlásit do Bohnic.

Všem, které jsem po celou dobu otravoval, se omlouvám, i když nevím, za co.

Chingo pes, ten bláznivej dědek

Jen jako příklad, na světě jsou tyto vzácné exempláře tradice Pětky:

Stuhy Vlčat 5. oddílu vodních skautů

Z Floridy došel tento mail s pozdravem Prvostředečnickům:

Ahoj Paciku,

...jinak je s nami vse zaplatpambu OK. Brzy se ted budeme vracet ze zimniho pobytu na slunne Floride zpet do Montrealu. Moc se netesim na zbyvajici ledovce -Tak se mej bezva a **pozdravuj vsechny hochy**. Doufam, ze bych se mohl nekdy letos zase dostavit do Prahy. Ahooooj a - 5-5-5 – **BOJA**

Odpověděl jsem mu, aby nám poslal nějaké svoje fotky s krokodýly ap. Snad se máme na co těšit.

Za Zdenou Stanovskou

Zdena nás opustila ve svých 83 letech. Po boku **Standy**, který po emigrační vlně po roce 1968 zachránil tradici Pětky tím, že převzal velení, byla vždy naší velkou příznivkyní. Hlavně jsme se s ní vídali na našich tradičních setkáních u Freiů a Stanovských v jejich haciendě v Županovicích. Nejstarší Prvostředníci se s ní každoročně setkávali při večerích či obědech pořádaných k oslavě pádu komunismu, vždy 17. listopadu. Ještě v minulém roce s námi byla – statečně a s optimismem překonávala svůj hendikep způsobený částečným ochrnutím. Připojila se ke svému milovanému **Standovi** v hrobu na Olšanech.

A takhle si ji budeme pamatovat:

Zdena při čestném nadhozu při softballovém utkání Diví Muži vs. LEFI v r. 1962 na Cindě. Přihlíží **Chingo** a **Standa**

Zdena při oslavě 17. listopadu v r. 2010. Zleva: **Klára, Chingo, Pacík, Zdena, Eva, Lída, Petr**

Na pohřbu jsme chtěli **Zdeně** zazpívat naši písničku „My pluli dál a dál“. A při tom jsme zjistili, že tato moc hezká písnička, kterou jsme s **Bratřkou** vždycky zpívali, v oddílovém zpěvníku chybí. Ale nazpívali ji **Ludva, Hakim a Čamča** na Pětkařském CD pod číslem 48 a **Selim** zapátral na internetu a tady je výsledek

„My pluli dál a dál“

V. E. Fořt

1. My pluli dál a dál v zelené lesy,
kde vlnka s vlnkou slaví své plesy,
my pluli dál a dál v zelený háj,
my pluli dál a dál v zelený háj.

2. Loďka je malá, vesla jsou krátký,
poplujem hoši, poplujem zpátky,
/: či máme plouti dál v zelený háj.:/

3. My pluli dál a dál v rákosí tmavé,
kde rybka s rybkou spolu si hraje,
/: my pluli dál a dál v zelený háj. :/

4. My pluli dál a dál s malou lodičkou,
my pluli dál a dál tichou vodičkou,
my pluli dál a dál v neznámý svět,
my pluli dál a dál a nikdy zpět...

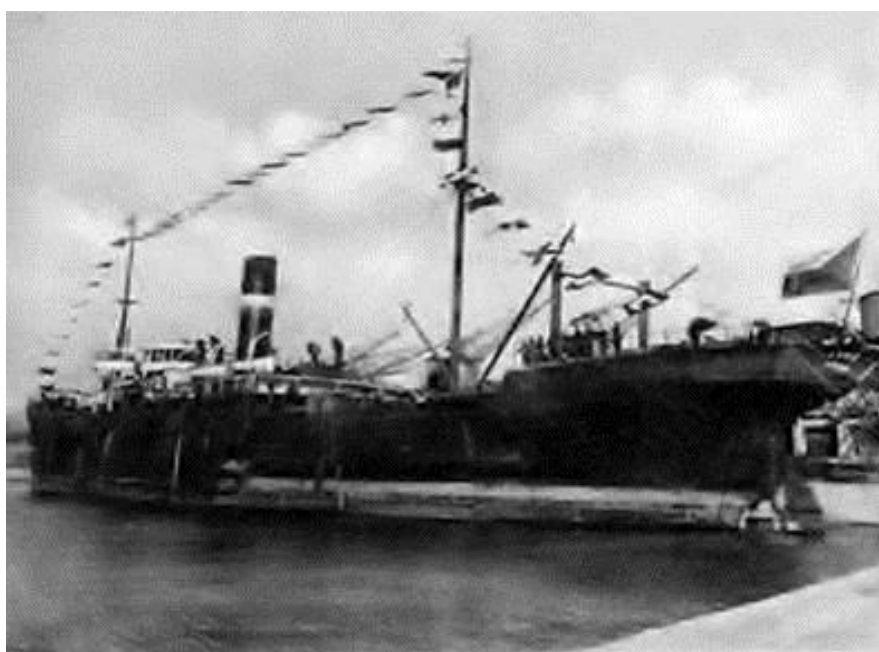
Autorem je Vladimír Eddy Fořt, detaily na internetu pod jeho jménem. Je dodnes nezapomenutelným autorem mnoha tramských, vodáckých a jiných písniček (Dájo nevolej, apod.). Napsal i "Jezero dřímá", prý pod dojmem čundru kolem Staňkovského rybníka, tomu se nedivím, tento rybník má i v mém srdci a v mé paměti velmi hluboké místo, vždyť tehdy jsme to místo na tábor hledali s **Plavečkem**... Pozdravuju všechny "kluky"... **Selim**

Seriál „Historie Československé námořní plavby do Plaváčka přispěl **Selim**“

Historie námořní plavby Československa se začala psát v roce 1919, kdy bylo republice přiznáno svobodné přístavní pásmo v Hamburku a Štětíně. Od roku 1924 se domovským přístavem československých námořních lodí stala Praha.

Prvním plavidlem pod naší vlajkou se stal v březnu 1920 škuner s pomocným motorem (s původním názvem Kehrwieder – Vrať se zpět); jeho kapitánem byl občan ČSR, Alfred Konderman, jenž již před první světovou válkou velel řadě zaoceánských lodí. Loď však ztroskotala ještě dříve, než mohla být zaregistrována pod svým novým jménem (Rusalka).

Naše první námořní loď

Plavidlem, jež se dostalo jako první československá loď do povědomí obou národů, byla loď Legie (původním názvem Tajkaj Maru) na parní pohon s nosností 10 tisíc DWT (5535 BRT). Loď vlastnila Legiobanka, která ji zakoupila roku 1920 za 36 miliónů Kčs. Po letech úspěšné služby byla loď v roce 1933 odprodána řeckému rejdaři. Roku 1942 ji potopila německá ponorka.

„Little Evy“ první loď Baťových závodů

V minulých dnech zakoupily Baťovy závody pro svou potřebu první nákladní parník a přiřadily tak k široce rozvětvené dopravní organizaci výrobků zlínského průmyslu po dopravě železniční a automobilové i třetí její složku — dopravu lodní.

„Little Evy“, po česku „Evička“, jmenuje se tato první naše loď, která má obstarávat přepravu našeho zboží mezi severoevropskými přístavy, hlavně mezi Gdyní a Hamburkem. Není tak zrovna malá. Její délka měří 48 metrů, šířka 8.60 metru, výška 7 metrů. Může naložit 650 tun zboží, převedeno na snadnější představu — 65 nákladních vagonů, tedy pořádně dlouhý vlak.

Loď, která zatím pluje pod vlajkou holandského státu, je poháněna parním strojem o výkonu 400 ks. Posádku vede kapitán tvoří tři strojníci, tři topiči, kuchař a dva plavci (Leicht matrose). Rychlost činí 10 mořských mil t. j. asi 19 km v hodině.

REPRO: WWW.ZLIN.ESTRANKY.CZ

Zaoceánský parník s.s. „Morava“ (1932).

Jan Baťa měl nápad: koupit loď, naplnit ji botami, zařízením prodejen, obuvnickými stroji a mladými muži a poslat to vše do Indie v rámci dřívějšího projektu bratra Tomáše: about miliony bosých v Asii. Tak dostalo Československo vlastní zámořský parník.

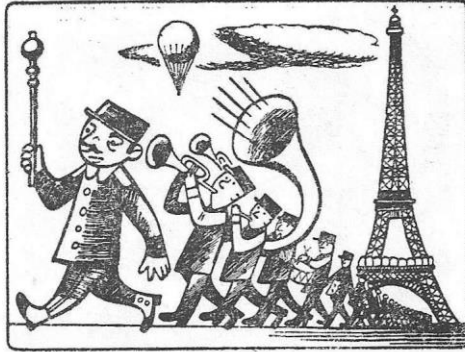
Vybrali 43 mladých mužů a pod vedením nejstaršího, 34letého Jana Bartoše a s českým kapitánem Woseckem se expedice ke konci roku 1932 vydala do Indie. Ach mláďi, mláďi, mláďi - „Morava“ je ho plná!

Lešek a Pešek

SLAVNOSTNÍ PRŮVOD PAŘÍŽÍ

Přistáli jste, kluci, hezky!
starosta je vítá česky

a pak s hudbou od Eiffelky
rozešel se průvod velký,

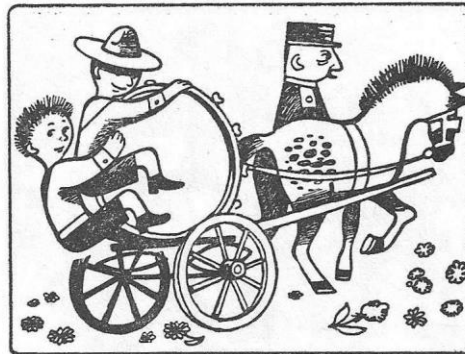

na oslavu Leška - Peška
vykročilo vojsko ztěžka

a hasiči s hadicí
nápis nesli ulicí.

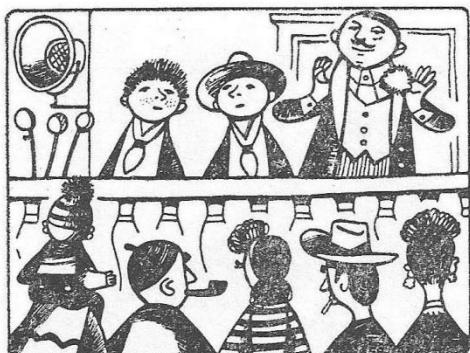
Potom Pešek vzdychl: Ouha,
je ta Paříž nějak dlouhá,

ať nás sveze ten pán s bubnem
nebo se z té slávy zhubnem.

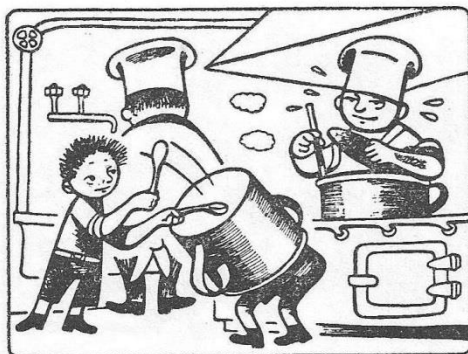
HOSTINA U PANA STAROSTY

Když starosta řečnil s výše,
skautům zakručelo v břiše -

Pojď sem, Lešku, nestůj líně,
mrknem zatím do kuchyně,

je tu dobrot, všeho tu je,
takhle se dno vylizuje!

Už mám břicho jako ovál,
kde je Lešek, kam se schoval?

Pan starosta tasí kord,
načíná jím velký dort,

hosté se však koušou do rtu:
Lešek leze z toho dortu!

pokračování příště